
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 182, mei, juni 2023

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>

De Leerschool van de Verhoogde Christus

De vier geestelijke schoolklassen van het leven in Christus

Deel 12

De derde klas

De Jordaan

Kernwoorden van de leerstof: *Jordaan, Jabbok, Krith, objectief, subjectief, Hudson Taylor*

In deze studie beginnen we met de derde klas en steken we de Jordaan over. De reis van het volk Israël van Egypte naar Kanaän beschrijft allereerst – als type – de toekomstige verlossing van dit volk. Zoals Mozes het volk verlostte uit de handen van de Farao, zó zal Christus het volk Israël verlossen uit de handen van de Antichrist en Koning zijn in Jeruzalem over heel de aarde.

De type is echter ook van toepassing op de christen (vgl. 1 Cor. 10:1-13; Hebr. 3-4). De gebeurtenissen in het land Egypte beschrijven alle aspecten rond ons eeuwig behoud op basis van de dood en het vergoten bloed van het Paaslam tot en met onze Messiaanse heerschappij vanuit de hemelen.

Vervolgens is de tocht door de Schelfzee een type van onze doop. De tocht door de woestijn is dan een type van de huidige wandel van christenen met het oog op een toekomstige erfenis in een beloofd hemels land. Het is de periode van discipelschap. De christen is de volgeling van de Meester. Hoewel de reis van Egypte naar Kanaän verschillende fases kent, die wij klassen in de leerschool van Christus noemen, zijn er in feite geen “niveaus” in Christus. Ieder christen heeft de volheid van Christus vanaf het moment van de wedergeboorte. Het “*leven is mij Christus*” is compleet op ieder geestelijk niveau. Dit moeten we onderscheiden van onze groei van

“heerlijkheid naar heerlijkheid”. Alles hangt af van de groei in ons bewustzijn wat wij in Christus al hebben ontvangen wanneer wij groeien van melk naar vast voedsel (Hebr. 5:12-14).

Er is echter één type die in de reis van het volk Israël naar het beloofde land nooit veel aandacht heeft gekregen, namelijk **de overtocht over de Jordaan** tot in het beloofde land. Deze type is van groot belang, omdat het beloofde land niet betreden kon worden zonder de Jordaan over te trekken. Zoals de Israëlieten Egypte niet konden verlaten zonder de Schelfzee door de trekken, zó konden de Israëlieten het beloofde land niet binnengaan zonder de Jordaan over te trekken. Wat in de type geldt, moet ook gelden in de antitype. Christenen kunnen *het koninkrijk van de hemelen, dat is de toekomstige heerschappij van christenen vanuit de hemelen over de aarde*, niet binnengaan zonder in geestelijke zin de “Jordaan” over te steken. Het is daarom van groot belang om de typologische betekenis van de Jordaan vast te stellen en daaruit geestelijke lessen te leren.

Wanneer we maar Romeinen 5-8 kijken zien we dat in Romeinen 5 God ons heeft gerechtvaardigd door het bloed (Rom. 5:9). In de type werden de Israëlieten ook gerechtvaardigd toen zij het bloed op hun deurposten smeerden. Dan, in Romeinen 6, zien we als antitype van de Israëlieten die door de Rode Zee gingen, wij gedoopt worden in de Christus Jezus. We gaan mee met Christus in zijn kruisiging, dood en opstanding, zoals de Israëlieten met Mozes meegingen door het water. Hiervan getuigen we wanneer we de waterdoop ondergaan. Wij zijn dood voor de zonde en haar macht, zoals de Israëlieten dood waren voor de slavernij in Egypte. De Rode Zee loopt daarom als het ware tussen Romeinen 5 en Romeinen 6, tussen onze rechtvaardiging door het bloed en onze identificatie met Christus aan het kruis. Onze waterdoop getuigt dat wij in de dood en opstanding van Christus zijn meegenomen. Op die grond komen we dan ook aan bij de Jordaan dat alleen maar de andere helft van de Rode Zee is. De Rode Zee is wat Christus los van ons, **VÓÓR** van ons deed. De Jordaan is wat Christus **ALS** ons deed in ons identificatie en onze vereenzelviging met Hem.

De Jordaan echter moeten we echter plaatsen tussen de laatste paar verzen van Romeinen 7 en Romeinen 8:1. Dit betekent dat Romeinen 7 zich typologisch nog afspeelt in de woestijn waar de Israëlieten verbleven en waar de wet van Mozes werd gegeven. Zoals het thema van Romeinen 6 “dood voor de zonde” is, is het thema van Romeinen 7 “dood voor de wet”. De overeenkomst tussen de Rode Zee en de Jordaan is dat ze *beiden* een dood beschrijven. De Rode Zee is meer *objectief* van aard en de Jordaan meer *subjectief*. We kunnen ook zeggen dat betekenis van de Jordaan inbegrepen ligt in de betekenis van de Rode Zee.

In Hebr. 11:29 lezen we: “Door het geloof zijn zij door de Rode Zee gegaan als over het droge ...” Dan in vers 30 lezen we: “Door het geloof zijn de muren van Jericho gevallen ...” Dat is heel opmerkelijk, omdat we zouden verwachten dat er dan geschreven zou zijn: *Door het geloof zijn zij door de Jordaan gegaan als over het droge ...* Maar dat staat er niet. De verklaring is dat de Rode Zee en de Jordaan geen afzonderlijke zaken zijn, maar dat de Jordaan was inbegrepen in de Rode Zee. **We kunnen zeggen dat Jordaan de subjectieve toe-eigening is van wat door de Rode Zee objectief al in ons bezit is.**

Laten we eerst eens naar de Jordaan als rivier kijken om ons meer te leren over de geestelijke betekenis ervan en van de overtocht van het volk.

De eerste vermelding van de naam “Jordaan”

In Genesis 13:10 wordt het woord “Jordaan” voor het eerst genoemd in de Bijbel. Bijbelse hermeneutiek (dat is de leer van de regels van de uitleg van de Bijbel), kent een regel die “*het principe van de eerste vermelding*” wordt genoemd. Dit principe stelt dat de eerste vermelding van een woord of uitdrukking een onveranderbaar patroon vastlegt. Dit patroon blijft dan in de hele Schrift onveranderd van kracht. In Genesis 13:10,11 (HSV) lezen we:

*“En Lot sloeg de ogen op en zag dat heel de **Jordaan**vlakte rijk aan water was; voordat de HEERE Sodom en Gomorra te gronde gericht had, was zij in de richting van Zoar als de hof van de HEERE, als het land Egypte. Daarom koos Lot voor zichzelf heel de **Jordaan**vlakte en Lot trok naar het oosten; en zij werden van elkaar gescheiden.”*

Genesis 13:10,11 laat ons de Jordaan en haar vruchtbare vallei zien. Er wordt daarbij een onderscheid gemaakt tussen de westzijde en de oostzijde van de Jordaan. In geestelijk opzicht is dit verschil gelijk aan het verschil tussen Lot, de vleeselijk mens, en Abraham, de geestelijke mens. Het beloofde land bevond zich aan de westzijde van de Jordaan. Bijvoorbeeld, de stam Ruben bleef wonen aan de oostzijde van de rivier, omdat Ruben zijn eerstgeboorterecht had verloren (vgl. Jozua 13:8,9).

De eerste vermelding van de “Jordaan” laat zien dat de typologische betekenis van deze rivier te maken heeft met vlees en Geest. In het Nieuwe Testament hebben vlees en Geest te maken met het verlies of het behoud van de ziel (vgl. Matt. 16:25; Joh. 12:25; Jac. 1:21).

Wat is het behoud van de ziel? Ten tijde van onze wedergeboorte wordt onze geest behouden. Onze geest wordt dan tot nieuw leven gewekt, doordat Gods Geest zich dan hecht aan onze geest (Rom. 8:16; 1 Cor. 6:17). Nadat wij voor eeuwig zijn gered, moet ieder discipel *zijn natuurlijke leven verloochenen* om Christus de volledige heerschappij in zijn leven te kunnen geven. *Geestelijke groei is daarom niets anders dan een proces van het natuurlijke naar het geestelijke door middel van de subjectieve werking van het kruis in ons leven.*

Ieder christen die geestelijk de Jordaan overtrekt, heeft ervoor gekozen dagelijks zijn leven te verliezen om het in de komende eeuw te winnen (vgl. Matt. 16:25). Dit is het behoud van de ziel. Al Gods handelen met ons heeft als doel om dit behoud te verwezenlijken. Dit proces wordt in gang gezet zodra we in ons christelijk leven het stadium hebben bereikt dat we besluiten geestelijk de Jordaan over te steken. Dit is een essentiële geestelijke keuze die wij moeten maken.

De geografie van de Jordaan

De Jordaan stroomt vanaf de berg Hermon naar het Hule-meer. De afstand van het Hule-meer tot het meer van Galilea, (ook wel het meer van Tiberias, het meer van Genezareth of het meer van Kinneret genaamd) bedraagt ongeveer 16 kilometer, en vanaf het meer van Galilea naar de Dode Zee 105 kilometer. Het verval bedraagt ongeveer 200 meter.

In grote gedeelten vormt de Jordaan de staatkundige grens tussen Israël en de Westelijke Jordaanoever in het westen, en de Golanhoogten (oorspronkelijk Syrisch en door Israël bezet) en Jordanië in het oosten. In andere gedeelten ligt Israël aan beide oevers van de Jordaan.

Hemelsbreed bedraagt de lengte van de rivier ongeveer 170 kilometer, maar door de vele bochten van de loop ervan is de feitelijke lengte veel groter. De lengte van de rivier is ongeveer 325 kilometer, twee keer de directe afstand.

Tegenwoordig wordt 70 tot 90% van het water van de rivier voor menselijke doeleinden aangewend. Hierdoor wordt de Dode Zee steeds kleiner, wat nog eens versneld wordt door de hoge snelheid waarop water hierin verdampt. Het verval van de rivier is enorm: 393 meter vanaf het begin in het noorden tot aan het einde van de in de Dode Zee.

De naam “Jordaan” betekent in het Hebreeuws toepasselijk “de afdaler” (d.w.z. “naar beneden stromen”). De naam staat in verband met het Hebreeuwse werkwoord jarad (יָרַד) dat “afdalend” betekent. Het werkwoord komt veel voor in het Oude Testament, zoals in Exodus 32:1: “*Toen het volk zag, dat Mozes toefde van de berg **af te dalen**...*”. In de geestelijke betekenis van de Jordaan, die te maken heeft met vlees en Geest, zien we dat hetzelfde werkwoord wordt gebruikt:

*“Ik heb de volken vertrapt in Mijn toorn, Ik heb hen dronken gemaakt in Mijn grimmigheid, Ik heb hun bloed ter aarde doen **neerdalen**”* (Jes. 63:6).

*“Daarom, zo zegt de Heere HEERE: De tegenstander, ja, aan alle kanten van het land! Hij zal uw vesting van u **neerhalen**, uw paleizen zullen leeggeplunderd worden”* (Amos 3:11).

*“Een wijze beklimt een stad van helden en **haalt** de vesting waarop men vertrouwt, **neer**”* (Spr. 21:22).

In deze drie verzen zien we dat het “neerhalen” in verband wordt gebracht met de natuurlijke sterkte van de mens. De Jordaan verwijst geestelijk naar het ‘neerhalen’ van het natuurlijke leven. Dit leven moeten wij **verloochenen** om Christus te volgen. Dit wordt verder geïllustreerd door de namen van twee zijstromen aan de oostzijde van de Jordaan: de Jabbok (יַבְבֹּק) en de Krith (כְּרִית). De naam Jabbok komt 7 keer voor in het Oude Testament (vgl. Gen. 32:22; Num. 21:24; Deut. 2:37; 3:16; Jozua 12:2; Richt. 11:13,22), en de Krith 2 keer (vgl. 1 Kon. 17:3,5).

De naam “Jabbok” betekent “leegmakend”. De naam is afgeleid van het Hebreeuwse werkwoord *baqaq* (בָּקַע), dat “leegmaken” betekent. Het verwijst naar het feit dat de Jabbok in de Jordaan uitmondt.

De naam “Krith” betekent “afsnijdend”. De naam is afgeleid van het Hebreeuwse werkwoord *karat* (כָּרַת), dat “afsnijden, afkappen” betekent.

Als we de betekenis van de namen van deze twee zijstromen vergelijken, zien we dat er met betrekking tot een leven naar de Geest, een *leegmaken* en een *afsnijden* moet plaatsvinden in het leven van ieder christen. Er dient een “neerhalen” plaats te vinden in het christelijke leven, dat wil zeggen: “*Hij moet wassen, ik moet minder worden*” (Joh. 3:30).

Het is van groot belang dat we vanaf het begin van ons christelijke leven beseffen dat God dit op het oog heeft. Christus moet wassen en ons natuurlijke leven moet minder worden tot dat ons leven een totale uitdrukking wordt van de Here Jezus door een wandel in de kracht van Christus’ opstanding (Fil. 3:10,11). We zien dit geïllustreerd in 2 Koningen 6:1-7, de geschiedenis van de drijvende bijl, waarvan het ijzer in de Jordaan viel. De bijl, die een teken is van onze natuurlijke

kracht, moet in de Jordaan verdwijnen. Slechts door een bijzondere kracht kon de bijl boven komen drijven en kon het werk worden voortgezet.

De Jordaan is geestelijk de plaats waar onze natuurlijke kracht tot een eind moet worden gebracht. De Jordaan is een type van het proces van het behoud van de ziel. *Het is het proces van de subjectieve werking van het kruis in ons.* Dit proces begint zodra wij ons uitstrekken om onze hoop tot het einde toe te verwezenlijken en door het geloof en geduld de beloften te beërven (Hebr. 6:11,12). Het begint met een dagelijkse keuze onze rechten prijs te geven en als een slaaf te leven van wie het oor voor altijd is gepriemd (Ex. 21:2-6). Dit is de enige houding waardoor wij ons leven kunnen verliezen om het te vinden. Het moment dat “we zaken willen doen met de Heer” en zeggen: “Here, ik wil niets voor mijzelf, maar alles voor U”, is het moment, dat de geestelijke strijd losbrandt, zoals ook de strijd losbrandde nadat volk de Jordaan was overgestoken. In dit opzicht is het boek Jozua in het Oude Testament een parallel van de brief aan de Efeziërs in het Nieuwe Testament.

De eerste vermelding van de naam “Jabbok”

De naam “Jabbok” wordt voor het eerst genoemd in Genesis 32:22:

“Diezelfde nacht stond hij {Jacob} op, nam zijn twee vrouwen, zijn twee slavinnen en zijn elf kinderen, en stak de doorwaadbare plaats van de Jabbok over.”

Genesis 32:22-32 beschrijft Jacobs worsteling met de Heer. De natuurlijke kracht van Jacob werd daar gebroken en gaf de Heer hem een nieuwe naam: Israël, “vorst van God” .

Opnieuw zien we dat de Jordaan en haar twee zijstromen verwijzen naar een leegmaken en neerhalen van de natuurlijke mens. Dit alles met het oog op het behoud van de ziel.

De eerste vermelding van de naam “Krith”

De naam “Krith” wordt voor het eerst genoemd in 1 Koningen 17:3:

“Ga weg vanhier, keer u naar het oosten en verberg u bij de beek Krith, die aan de overzijde van de Jordaan stroomt.”

Elia, die genoodzaakt was zich te verbergen en door de raven gevoed werd (1 Kon. 17:6), bevond zich in geen andere positie dan waarin zijn natuurlijke kracht werd ingeperkt. Samenvattend:

Rivier	Betekenis
Jordaan	afdaler
Jabbok	leegmakend
Krith	afsnijdend

Wat kunnen we uit dit alles leren? De doortocht door de Jordaan geldt voor een verlost volk waarop “afdaling”, “leegmaking” en “afsnijding” van toepassing is.

In de tweede klas was dat minder het geval en was discipelschap meer een uiterlijk volgen zoals de discipelen Jezus volgden op aarde. In de derde klas begint alles meer innerlijk te worden en worden we bewust van een geestelijke vereniging en geestelijke rijkdom in Christus. Een mooie illustratie hiervan zien we in het leven van Hudson Taylor (1832-1905).

Hudson Taylor

Hoewel Hudson Taylor (1832-1905) vele jaren op het zendingsveld in China de Heer had gediend, ervoer hij in toenemende mate de last van zijn bediening. Iedere dag had een lange lijst met zonden, falen en gebrek aan kracht. Hij beseftte dat in Christus alles was wat hij nodig had, maar de vraag was hoe hij dit tot zijn beschikking kon krijgen. Het antwoord kwam uiteindelijk door een brief van een medezending, die onder meer schreef: *“Hoe kan ons geloof versterkt worden? Niet door geloof na te jagen, maar door te rusten in de Getrouwe”*. In een brief van 17 oktober 1869 aan zijn zuster, schreef Hudson Taylor het volgende over het licht dat hij had ontvangen:

“Terwijl ik las, zag ik het allemaal voor mij! Als wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw. Ik keek naar Jezus en zag (en toen ik het zag, o wat een blijdschap kwam er toen!) dat Hij gezegd had: “Ik zal u nooit verlaten.” Ja, daar is rust, dacht ik. Ik heb tevergeefs geprobeerd in Hem te rusten. Ik zal het niet langer proberen. Hij heeft immers beloofd, bij mij te blijven – mij nooit te verlaten of te begeven? En dat zal Hij nooit doen.

“Terwijl ik las, zag ik het allemaal voor mij! Als wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw. Ik keek naar Jezus en zag (en toen ik het zag, o wat een blijdschap kwam er toen!) dat Hij gezegd had: “Ik zal u nooit verlaten.” Ja, daar is rust, dacht ik. Ik heb tevergeefs geprobeerd in Hem te rusten. Ik zal het niet langer proberen. Hij heeft immers beloofd, bij mij te blijven – mij nooit te verlaten of te begeven? En dat zal Hij nooit doen.

Maar dit was nog niet alles wat Hij mij liet zien. Nog niet de helft zelfs. Toen ik dacht over de wijnstok en de ranken, kwam er een zee van licht regelrecht in mijn hart! Wat een grote vergissing leek het nu, dat ik het sap, de volheid uit Hem had willen trekken. Nu zag ik niet alleen, dat Jezus mij nooit zou verlaten, maar dat ik een deel was van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn beenderen.

En de wijnstok, besef ik nu, is niet alleen de wortel, maar alles – wortel, stam, takken, twijgen, bladeren, bloemen, vruchten; en Jezus is dat niet alleen, Hij is de grond en de zonneschijn, de lucht en de regen en tienduizend keer meer dan wij ooit gedroomd en gewenst hebben. Wat een geweldige vreugde om deze waarheid te zien!

Het is een heerlijk iets, werkelijk één te zijn met de opgestane en verheerlijkte Heiland; een lid te zijn van Christus! Denk eens aan, wat dat allemaal inhoudt. Kan Christus rijk zijn en ik arm?

Het heerlijkste van alles, wanneer men tenminste mag vergelijken, is de rust, die deze volledige eenwording met Christus met zich meebrengt. Ik ben over niets meer bezorgd, wanneer ik dit bedenken, want Hij is bij machte, dat weet ik, om Zijn wil te volvoeren en Zijn wil is mij wil.

Ik voel en weet nu, dat het oude voorbijgegaan is, ik ben nog evenzeer als altijd tot zondigen in staat, maar Christus is nu zó werkelijk gemaakt als nog nooit te voren. Hij kan niet zondigen en Hij kan mij ervan weerhouden te zondigen. Ik kan niet zeggen (het spijt mij dit te moeten bekennen), dat ik sinds ik dit licht gezien heb, niet meer gezondigd heb; maar ik voel nu, dat het niet nodig was geweest dit te doen. Bovendien – nu ik meer in het licht wandel – is mijn geweten gevoeliger geworden; ik merk de zonde meteen op en kan hem belijden en vergeving krijgen; en de vrede en blijdschap (met nederigheid) worden meteen hersteld. Er is maar één uitzondering geweest, toen enkele uren lang de vrede en de blijdschap niet terugkwamen, doordat ik, zoals ik heb moeten leren, verzuimd had, alles te belijden en getracht had mijzelf te rechtvaardigen.

Ik zie nu, dat het geloof de vaste grond is van de dingen, die men hoopt en niet slechts een zwakke schaduw ervan. Het is niet minder dan gezicht, maar meer. Gezicht laat ons alleen de

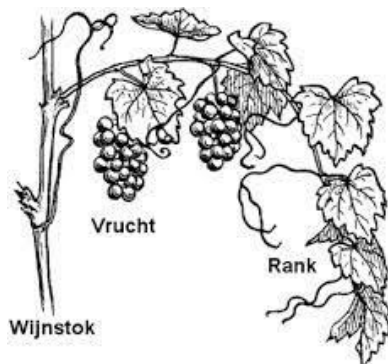
uiterlijke verschijningsvormen van de dingen zien; geloof geeft het wezenlijke. Op deze vaste grond kan men leunen en met deze werkelijkheid kan men zich voeden. Als Christus door het geloof in ons hart woont (dat wil zeggen, dat Zijn belofte waar gemaakt wordt), dat is kracht, dat is leven.”

De werkelijkheid van deze ervaring werd meteen tot het uiterste beproefd door financiële problemen en ongerechtvaardigde kritiek. Hij schreef in die tijd in een brief:

“Grotere en ernstiger moeilijker dan ik ooit gehad heb, stormen op mij af. De laatste maanden hebben een spanning zonder weerga gebracht en ik ben voortdurend op reis geweest, maar ik heb meer innerlijke rust en geestelijke ontspanning in de Heer. Wanneer wij tevreden zijn met Zijn wil en Zijn weg, dan is er rust.”

Later merkte Hudson Taylor eens op: *“Als de omstandigheden moeilijker of zelfs crisissen worden, dan rust ik in Jezus, in wie Hij is”.*

In dit voorbeeld van Hudson Taylor zien we een verdieping in het kennen van Christus. Die verdieping was het gevolg van een crisis in zijn leven, de ‘crisis van de Jordaan’. Dezelfde crisis kende Paulus in Romeinen 7. Waar de Rode Zee meer objectief beschrijft wat Christus voor ons heeft gedaan, is de Jordaan meer subjectief, namelijk wat het met onszelf doet. In de woestijn

gaat Mozes voor het volk uit, maar de Jordaan doet ons beseffen dat we één plant met Christus zijn. Dat was de openbaring aan Hudson Taylor dat hij als rank organisch aan de Wijnstok was verbonden (Joh. 15:5). En een rank kan niet dichter aan de Wijnstok verbonden zijn dan hij al is. De Jordaan laat ons zien dat het dualisme om als discipel ACHTER Christus aan te gaan, in feite niet bestaat. Tot dit besef moeten we in de derde klas leerschool komen. Dat begint niet in de eerste klas, want dat moet groeien. De Jordaan betekent een crisis, een onmacht om het christelijke leven in al haar volheid te leven. De gelovige is

zich bewust van een tekortschieten wie men in Christus zou moeten zijn. Vandaar Paulus' worsteling rond de wet in Romeinen 7. Dan volgt er een openbaring van de verhoogde Christus, een overgave en een besef van een verenigde verbinding in de Geest, een verenigde zelf. In dit licht schreef Paulus aan de Efeziërs:

“Daarom, omdat ook ik gehoord heb van het geloof in de Heere Jezus onder u, en van de liefde voor alle heiligen, houd ik niet op voor u te danken, als ik in mijn gebeden aan u denk, opdat de God van onze Heere Jezus Christus, de Vader van de heerlijkheid, u de Geest van wijsheid en van openbaring geeft in het kennen van Hem, namelijk verlichte ogen van uw verstand, om te weten wat de hoop van Zijn roeping is, en wat de rijkdom is van de heerlijkheid van Zijn erfenis in de heiligen” (Ef. 1:15-18).

Paulus wil dat de Efeziërs naar de volgende klas gaan, naar de derde klas, dat zij een openbaring ontvangen "*in het kennen van Hem*", "*om Hem recht te kennen*" (NBG). De kennis waar Paulus hiervan spreekt, is het Griekse woord *epignosis*. In het Nieuwe Testament komen we *epignosis* tegen in Rom. 1:28; 3:20; 10:2; Ef. 1:17; 4:13; Phil. 1:9; Col. 1:9,10; 2:2; 3:10; 1 Tim. 2:4; 2 Tim. 2:25; 3:7; Titus 1:1; Filemon 6; Hebr. 10:26 en 2 Petr. 1:2,3,8; 2:20.

Het normale Griekse woord voor "kennis" is *gnosis*. Het woord *epignosis* is een intensievere vorm van *gnosis*. *Epignosis* is het woord *gnosis* (kennis) met het voorvoegsel *epi* (op). *Epignosis* betekent daarom "kennis op kennis" en duidt daarom op volle of volwassen kennis.

"Om de Here waardig te wandelen, Hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op te wassen in de rechte kennis (epignosis) van God. Zo wordt gij met alle kracht bekrachtigd naar de macht zijner heerlijkheid tot alle volharding en geduld" (Col. 1:9,10 NBG 51).

"En dit bid ik, dat uw liefde nog steeds meer overvloedig moge zijn in helder inzicht (epignosis) en alle fijngevoeligheid, om te onderscheiden, waarop het aankomt. Dan zult gij rein en onberispelijk zijn tegen de dag van Christus, vervuld van de vrucht van gerechtigheid, welke door Jezus Christus is, tot eer en prijs van God" (Fil. 1:9-11 NBG 51).

Dit ervaarde Hudson Taylor, een dieper kennen van *gnosis* naar *epignosis*. Dat kenmerkt de overgang door de Jordaan.

Studievragen

1. Wat is het verschil in betekenis tussen de Rode Zee en de Jordaan?
2. Wat betekent het woord "Jordaan"?
3. Wat is het behoud van de ziel?
4. Welke twee andere rivieren, zijtakken van de Jordaan, ondersteunen de betekenis van de Jordaan?
5. Wat is gevolg als een christen niet de Jordaan oversteekt?
6. Wat leer je uit het getuigenis van Hudson Taylor?
7. Leg het verschil uit tussen "gnosis" en "epignosis"?